

POSTANOWIENIE

Dnia 13 października 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa T. P.

przeciwko P.G. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą V. Autokarowe Usługi Transportowe

o wynagrodzenie i należności z tytułu podróży służbowych ,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 października 2011 r.,

na skutek skargi powoda o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W.

z dnia 24 czerwca 2010 r.,

1. odrzuca skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku,

2. zasądza od T. P. na rzecz P. G. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą V. Autokarowe Usługi Transportowe kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł. tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy, działając jako sąd pierwszej instancji, wyrokiem z dnia 24 czerwca 2010 r., oddalił powództwo T. P. (powód) przeciwko P. G. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą V. o zapłatę równowartości kwoty 7980,27 GBP z tytułu podróży służbowych odbywanych poza granicami kraju oraz tytułu niewypłaconego wynagrodzenia za pracę oraz kwoty 1218 z tytułu wynagrodzenia za pracę w ramach podróży służbowej wraz z ustawowymi odsetkami.

Powód pismem z dnia 11 kwietnia 2011 r. zaskarżył powyższy wyrok w całości skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem. Wykonując dyspozycję art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. pełnomocnik powoda argumentuje, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie jest możliwe, ponieważ brak ustawowej podstawy do wznowienia postępowania, zaś przedmiotowy wyrok nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną. Pełnomocnik powoda wywodzi, że w niniejszej sprawie zachodzi szczególny przypadek, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c. Zaskarżone orzeczenie narusza bowiem jedną z podstawowych zasad porządku prawnego, jakim jest prawo do wynagrodzenia za wykonaną pracę, będące z kolei podstawową zasadą prawa pracy wyartykułowaną w art. 13 k.p. Zaskarżone orzeczenie pozbawia bowiem powoda dodatków do wynagrodzenia, które przysługiwały mu z tytułu podróży służbowych poza granicami kraju, zaś wydając zaskarżone orzeczenie Sąd Okręgowy zaakceptował stosowane przez pozwanego praktyki, które należy uznać za niezgodne z powyższą podstawową zasadą prawa pracy.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zasadniczo skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem służy zaskarżaniu prawomocnych wyroków sądów drugiej instancji kończących postępowanie w sprawie. Wyjątkowo natomiast, zgodnie z art. 424¹ § 2 k.p.c., skarga służy także od prawomocnego wyroku sądu pierwszej instancji, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela. Jeżeli zatem skargę wniesiono w sytuacji określonej w art. 424¹ § 2 k.p.c., w skardze tej powinno znaleźć się bliższe uzasadnienie tego, że występuje właśnie wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi (postanowienia SN z dnia 18 marca 2007 r., IV CNP 48/07, niepublikowane; z 23 stycznia 2009 r., I CNP 107/08, Lex Nr 738071; z dnia 22 czerwca 2011 r., II BP 7/11, niepublikowane).

Wstępnym warunkiem zastosowania przepisu art. 424¹ § 2 k.p.c. jest zaistnienie owego „wyjątkowego wypadku”. Za taki w dotychczasowym orzecznictwie uznaje się między innymi nieskorzystanie przez stronę

z przysługującego jej środka zaskarżenia z powodu ciężkiej choroby, katastrofy, klęski żywiołowej lub błędnej informacji udzielonej przez pracownika sądu (postanowienia SN z dnia 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06, OSNC z 2006 r., Nr 6, poz. 113; z dnia 22 czerwca 2011 r., II BP 7/11). Pojęcie „wyjątkowego wypadku” odnosi się do szczególnych okoliczności i przyczyn usprawiedliwiających nieskorzystanie przez stronę z przysługujących jej zwykłych środków prawnych (postanowienia SN z dnia 23 stycznia 2009 r., I CNP 107/08; z dnia 9 maja 2008 r., I CNP 19/08, niepublikowane). Natomiast podjęcie czynności procesowych nieadekwatnych do należytej ochrony interesów strony nie pozwala przyjąć, że do niezaskarżenia kwestionowanego w skardze orzeczenia doszło na skutek wyjątkowych okoliczności w rozumieniu art. 424¹ § 2 k.p.c. (wyrok SN z dnia 24 czerwca 2009 r., I CNP 28/09, niepublikowane).

Skarga powoda o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego nie spełnia powyższych wymogów. Nie zawiera bowiem w części dotyczącej przesłanki, o której mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c., żadnego wyводу pozwalającego przekonać Sąd Najwyższy o zaistnieniu takiej wyjątkowej sytuacji w sytuacji, gdy powód nie skorzystał za zwykłego środka prawnego zaskarżenia wyroku Sądu pierwszej instancji w postaci apelacji (postanowienie SN z dnia 16 czerwca 2011 r., I CNP 1/11, niepublikowane).

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.